

'Ons warenhuis gaat nu sluiten'

Anouk Kragtwijk
a.kragtwijk@hollandmediacombinatie.nl

Haarlem * Hij was de bekende horlogeman van de V&D in Haarlem, moest nog maar anderhalve maand en zou dan veertig jaar in dienst zijn. Zij werkte op de klantenservice van het warenhuis. Elke avond riep ze door de speakers 'Ons warenhuis gaat nu sluiten'. „Maar nu het echt zo is, kan ik het nog niet geloven.” Marianne en Kick van der Weele staren door de ruit bij de V&D naar binnen. In het donkere winkelpand hangen nog tassen en jassen. Zo moet het er vroeger ook uit hebben gezien. Toen ze als kleine kinderen langs het grote warenhuis liepen en gebiologeerd naar de etalage van de V&D keken. Marianne: „Vooraf met Sinterklaas. Dan waren overal bewegende Zwarte Pietjes en Sinterklaasjes. En er reed een trein. Ik stond als kind een tijd lang te kijken met mijn neus op de ruit. Veel mensen trouwens. Totdat mijn moeder me riep dat ik moest komen.”

In de etalages is nu niets meer te zien. Waar voorbijgangers zondag nog langs poppen liepen gekleed in de laatste mode, wandelen ze nu langs vier grote witte vlakken. Marianne: „De belangrijkste spullen hebben we al maandag in dozen gestopt. Toen we dat moesten doen, wisten we het eigenlijk al. We gaan niet meer open, zei ik tegen Kick.” Het echtpaar is voor de foto komen lopen naar het pand. „Geen probleem, grapt Marianne tegen de fotograaf. „We hebben toch niets te doen.” Dat wandelen deden Marianne en Kick al elke dag. Iets voor negen trokken ze de deur dicht van hun huis in Haarlem-Noord en lie-

Echtpaar van der Weele voor het pand waar hun liefde is opgebloeid

FOTO UNITED PHOTOS/PAUL VREEKER

pen ze via het station naar het warenhuis. Zo gingen het jarenlang. De 58-jarige Kick werkte al bijna veertig jaar in Haarlem. Op de horlogeafdeling. „Ik kwam daar via het arbeidsbureau bij V&D terecht en had meteen veel interesse voor klokken en uurwerk. Ik had een goede leermeester. Die leerde mij uurwerk repareren, stofjes weghalen, bandjes verlengen of verkorten en als er een wijzer los zat, dan zette ik hem vast.” De interesse voor klokken nam hij mee naar huis. Tijdens het interview dat voor de fotoshoot

thuis plaatsvindt, klinkt elk kwartier een kakofonie aan geluiden door de woonkamer.

Bekende Haarlemmer

Kick is door zijn werk zelfs een bekende Haarlemmer geworden. Marianne: „Veel klanten vroegen naar hem. Als hij er niet was, gingen ze weer naar huis. Ze wilden alleen Kick. Op vakantie is hij zo vaak aangesproken. In Turkije, Gran Canaria, zelfs in een of ander klein steegje in Griekenland. Dan wezen ze op hun horloge en zeiden: hé jij bent

van mijn batterijtje.” Het faillissement is hard aangekomen bij de horlogeman (‘ik ben geen horlogemaker, ik heb het mezelf aangeleerd’). Tussen de interviewvragen hapt hij naar adem. „Wat ik nog het allerergste vind: in mij ogen was V&D Haarlem een kerngezonde winkel. Er mankeerde niets aan. Er werd gewoon geld verdiend. Maar het is natuurlijk onderdeel van een heel grote club. Ja en dan word je meegetrokken.” Marianne stapte 37,5 jaar geleden bij de V&D naar binnen met de vraag of

er werk was. Ze kon meteen bij de stoffenafdeling beginnen. Vervolgens stond ze 12,5 jaar op de kinderafdeling, verhuisde 4,5 jaar naar Schalkwijk en werkte de laatste jaren bij de klantenservice. „Ik gaf elke dag door de intercom de boodschappen van de V&D aan de klanten door. Aan het einde van de dag, om zes uur moest ik van V&D zeggen: het warenhuis gaat sluiten. Maar ik zei: ons warenhuis gaat sluiten. Want het was van ons. We deden het met zijn allen. De saamenhorigheid was groot.”

Een collega whatsapppt een foto die gisteravond is genomen. In Café de Roemer namen alle personeelsleden afscheid van elkaar. Op de voorgrond staan Marianne en Kick verstrengeld in elkaars armen op de Botermarkt. Op de achtergrond is het grote monumentale pand van het warenhuis te zien. Kick brengt zijn hand naar zijn mond om het geluid van zijn gehuil wat te verminderen. Marianne wrijft over zijn knie. Met het sluiten van het warenhuis, sluit ook de winkel waar ze elkaar hebben leren kennen.

Tijd om het ontslag door te laten dringen, hebben ze niet. „We kregen maandag van het UWV al het bericht dat we moesten solliciteren. Marianne: „Maar wie wil een 58-jarige aannemen?”

Kick: „Het allerergste is dat ik mijn vaste klanten niet gedag heb kunnen zeggen.” Als de verslaggeefster oppert om dat nog via de krant te doen, breekt de zon door op zijn gezicht. „Dat zou ik heel erg mooi vinden. Ik wil alle vaste klanten bedanken die al die jaren bij me terugkwamen. Ik had graag nog twee weken open geweest om persoonlijk afscheid te nemen.” Hij zucht. „Dat gaat helaas niet meer.”